

Még a tapasztalatokról :

Penzance és a kikötő megéri, hogy még egy kicsit elidőzzünk itt a hajónaplóval. A kikötői díj 15 Font volt, de elégedetten nyugtáztuk, hogy ezért a pénzért van tusoló is a kikötői iroda mellett. A komfortot ugye meg kell fizetni. Igaz ekkor még nem tudtuk a helyi szokásokat. Jelképesen azt is írhatnám, hogy a hideg zuhany akkor éri az embert amikor anyaszült meztelen beáll a zuhanyfülkébe és megnyitná a csapot. Mondom megnyitná, csak hogy nincs ott csap csak egy felirat ami arról tájékoztat, hogy ha nem csupán ácsorogni kívánsz, hanem vizet is szeretnél akkor ide dobj be pénzt. Hát bizony, ha esetleg nem pénztárcával és 1 Fontos érmékkel indultál zuhanyozni akkor már meg is van a „hidegzuhany” és indulhatsz is haza a hajóhoz. A kikötő tulajdonképp csak egy zárt medence, és a zsilipelés biztosítja benne a vízszintet apálykor is, és ez fontos. A tusolás után azért óvatosan körülnéztem, nincs-e esetleg itt is egy leleményes automata amelyikbe pénzt kell dobálni ha medencébe vizet is szeretnénk.

A kikötőben egy nagyon öreg de legalábbis rossz állapotú ferrocement hajó mellé kötöttünk, melyből hiányoztak darabok, de úszott. Egy vashajó mellé volt kötve amelyiket valószínűleg éppen javítottak – bár az is lehet, hogy bontották, ez nem derült ki egyértelműen – és bár egyik hajón sem láttunk egy teremtet lelket sem, de szomszédunkból folyamatosan áradt a cigarettafüst.

Itt Penzanceban szakítottunk a sterilitással. Plymouthban ugyanis minden víztartályunkat csurig töltöttük és az előírás szerinti mennyiségű neomagnollal fertőtlenítettük. No ezt nem tesszük többé! Talán majd a trópusokon. Nagy lelkesedésemben a hátsó víztartályok vízszűrőjét is kicseréltem, onnan meg azóta nem jön víz. Egyenlőre ballasztnak használjuk és a fürdőszobai tartályból töltünk a tea vagy leves főzéshez. Legalább ennek a kis tartálynak a vizét itt lecseréltük, de a víztakarékosság okán erősen barátokozom a sörivás gondolatával is.

A Kelta tengeren

Reggel 5.30-kor kihajóztunk a kikötőből. A gyenge szelő miatt motorral haladtunk majd szépen megkerültük Lands End-et és csak azt követően húztunk vitorlákat. Kellemes délkeleti szélben haladtunk. Hosszú út várt ránk az Ír szigetig, ezért egy idő után elmentem szundikálni a fuxba. Míg én aludtam Csenge vitte a hajót, teljes megelégedésemre.

Később cseréltünk s megbeszéltük, hogy Ő este 8-ig alhat. Nem így történt. A szél ugyanis fokról fokra erősödött, s mire elszántam magam a reffelésre addigra már okosabb volt egyszerre két fokozattal kurtítani a vitorlákat. Ehhez persze Csengére is szükség volt. A nagyvitorlánk közepén így is támadt egy kis folyamathány, ezt egyenlőre spi javító

szalaggal foltoztam be. A szél nőtt, a hullámok mérete követte ezt a folyamatot. Csenge elment ugyan aludni, de hogy őszinte legyek nem tudom sikerült-e neki. A hullámok mérete időnként meglepett mert oly hegyek s völgyek alakultak ki amelyeneket tizenöt éve biztosan nem láttam. Időnként fel kellett állnom mert nem tudtam, az amit előttünk látok egy kimagasló szikla, vagy esetleg csak a fáradtság szemfényvesztése lenne. Mint a Szinbád c.

rajzfilmben az Erisz által keltett hullámok, úgy tornyosult fel a víz a semmiben. Felágaskodtak e cél nélküli hullámok, hogy egy pillanat alatt összeroskadjanak. De az ezen egy pillanat előtti néhány pillanat mindig elég volt, hogy kétséget ébresszen bennem. A hajó ebben a helyzetben is jól viselkedett. Mikor a szél egy kicsit csökkent, beüzemeltem a szélkormányt ami ezek után nagyon ügyesen vitte a hajót. Én a kabinlejáró szélárnyékában üldögéltem, de legalább négyszer megesett, hogy majdnem bezuhantam a kabinba, így egy idő után mégiscsak fel kellett keltenem Csengét. Megosztottunk az élvezetekben. Én láttam a naplementét a Kelta tengeren, Ő pedig élvezte a napfelkelte pillanatait. A szél ahhoz azért elég erős volt, hogy a második reffsoron hagyjuk a vitorlákat, így is 6 csomós sebességgel haladtunk. Hát igen, úgy tűnik nem volt elegendő fantáziánk, mert a szél reggel-délelőtt mégiscsak elfogyott s így nem maradt más mint a motorozás. Immár valóságnak tűnt, hogy elérjük az Ír partokat, ezért pontosítottuk az uticélunkat: Kilmore Quay-t választottuk. A partközeli kb. tíz mérföldön olyan erős áramlással talákoztunk, mintha egy folyót próbálnánk keresztezni. Időbe telt míg tudatosítottuk magunkban, hogy ne higgyünk a szemünknek. Természetesen itt is fontos volt az érkezési idő számolgatása, igaz ez nem duzzasztott kikötő, itt csak a bejáratban nincs víz. Szerencsésen behajóztunk, valahonnan zene szólt s a mólónál barátságos kikötőmester fogadott. Welcome in Ireland !

A kikötő jól védett, de a szokás az szokás. A kikötői díj itt sem tartalmazza se az áram használatot, se a tusoló melegvizét. Volt néhány vendég, aki azt se értette, miért kell minden egyes kapunyitáshoz felhívni a Harbour Master-t, mi is az értetlenek közé tartoztunk, de az élet szép !

Június 20. Szerda.

Az érkezésünk után újdonsült ismerősünk - a kikötőmester - megkérdezte mikor, s merre megyünk tovább és rögvest el is látott néhány hasznos jótanáccsal. Így történt, hogy reggel 4,00-kor eloldottuk a hajó köteleit és még a sötétben kihajóztunk a kikötőből. Eleinte motorral, majd vitorlával később mindkettővel

együtt haladtunk. A tanács hasznos volt, meglepő sebességgel haladtunk. Mire a család felébredt addigra az útiterv is megváltozott és az 50 tmf-re lévő Arklow helyett a 86 tmf-re lévő Dun Laoghaire lett a vágyott kikötő. Be kell vallanom, az áramlásos hajózást tanulnunk kell, s úgy látom még elég sok lecke hátra van. Minden esetre volt olyan szakasz is, amikor motorral és vitorlával együttesen haladva elértük a 0,8 csomós sebességet. Hát igen, egyszer hopp - másszor kopp. Végül este 21,30-kor behajóztunk a kikötőbe. Az itteni kikötőben egy nagyméretű delfin köszöntött bennünket, Ő is kedves volt.

A közelgő rossz idő miatt jöttünk ma hosszabbat és nem kellett sokáig győzködnöm magam, hogy a szépen előkészített horgony helyett mégiscsak kihalásszunk egy gazdátlan bóját.

Június 21-23

Az időjósoknak igaza lett és bója jó választás volt. Ez egy nagy kikötő és ezért idebenn is nagy hullámozás alakul ki. 22.-én egész nap viharos volt a szél és a hullámozás. A szélgenerátort is meg kellett kötnünk.

A legutolsó fejlemény az, hogy meghalt az inverterünk. Ezt követően kérdéses, hogy miként tudunk majd laptopot használni... egyszerűen valószínűleg megcsappan a webre írt anyagunk.

Ma bejöttünk Dublinba, megnéztük az egyetemet és a Guinness sörgyár múzeumát, élveztük a város hangulatát.

